

DECIZIA CIVILĂ NR. 910
Ședința publică din 12 aprilie 2011
Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: R P
JUDECĂTOR: D P
JUDECĂTOR: A S

GREFIER: D I

Pe rol se află judecarea recursului declarat de reclamantul GTN împotriva Sentinței civile nr. 2435/09.12.2010, pronunțată de Tribunalul Arad în Dosar nr. 3455/108/2010, în contradictoriu cu pârâta Casa Județeană de Pensii Arad, având ca obiect drepturi bănești.

Dezbaterile și concluziile părților sunt consemnate în încheierea de ședință din data de 29.03.2011 și 05.04.2011, care face parte integrantă din prezenta decizie, pronunțarea în cauză fiind amânată pentru azi, 12.04.2011, când

CURTEA,

În deliberare, constată că prin Sentința civilă nr. 2435/09.12.2010, pronunțată de Tribunalul Arad în Dosar nr. 3455/108/2010, a fost respinsă ca neîntemeiată contestația formulată de contestatorul GTN, în contradictoriu cu intimata Casa Județeană de Pensii Arad.

A fost respinsă cererea contestatorului de suspendare a executării deciziei nr. 272141/19.08.2010.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că potrivit art. 1 lit. f din Legea nr. 119/2010, pensiile de serviciu ale deputaților și senatorilor, au devenit pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000, iar în urma intrării în vigoare a acestei legi, pârâta Casa Județeană de Pensii Arad a procedat la recalcularea pensiei de serviciu a reclamantului.

Astfel, potrivit art. 3 al. 1 din Legea nr. 119/2010, pensia specială a reclamantului, în calitate de fost funcționar în Parlamentul României și care a fost stabilită potrivit legilor cu caracter special, s-a recalculat prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000.

Prin urmare, pârâta Casa Județeană de Pensii Arad, a emis decizia nr. 272141/19.08.2010 (fila 10 dosar) unde a calculat un cuantum al pensiei de 1.726 lei ca urmare a aplicării algoritmului de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, conform art. 3 din Legea nr. 119/2010.

Instanța a constatat că prin faptul că pensia de serviciu a reclamantului a devenit pensie în înțelesul Legii nr. 19/2000, fiind recalculată potrivit acestei legi, astfel încât pensia specială pe care a primit-o reclamantul în baza legilor speciale, nu mai are suport legal.

În condițiile în care, pensia reclamantului s-a recalculat și este reglementată de Legea nr.119/2010 coroborată cu Legea nr.19/2000, stabilirea de către instanță a unei alte modalități de calcul a pensiei decât cea prevăzută de actele normative în vigoare, reprezintă un exces de putere săvârșit de către aceasta prin îndeplinirea unor atribuții care revin exclusiv puterii legislative.

Rolul instanțelor judecătorești se circumscrie doar aplicării și interpretării legii și nicidecum completării sau modificării acesteia.

Depășirea atribuțiilor puterii judecătorești, reprezintă de fapt incursiunea autorității judecătorești în sfera activității executive sau legislative.

Curtea Constituțională a stabilit prin decizia nr. 1325/04.12.2008 prin care s-au declarat neconstituționale prevederile O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, că acest act normativ este neconstituțional în măsura în care din prevederile lui se desprinde înțelesul ca instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în acte normative neavute în vedere de legiuitor la adoptarea actelor normative considerate discriminatorii.

Prin urmare instanțele judecătorești nu au competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, întrucât încalcă principiul separației puterilor, consacrat în art.1 alin. (4) din Constituție, precum și prevederile art.61 alin.(1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

Instanțele judecătorești nu au o asemenea competență, misiunea lor constituțională fiind aceea de a realiza justiția, potrivit art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective.

Reglementarea unei pensii pentru o categorie socioprofesională nu presupune o discriminare între aceasta și alte categorii, întrucât este justificată pe criterii obiective.

Chiar dacă prin prevederile art.14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului se garantează exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de aceasta fără nici o discriminare, statele contractante, potrivit jurisprudenței curții, beneficiază de o marjă de apreciere în privința stabilirii dacă și în ce măsură diferențele dintre situații similare în alte privințe, justifică moduri diferite de abordare.

În această ordine de idei, în accepțiunea Curții Europene se socotește că o situație este discriminatorie în sensul art. 14, dacă nu este justificată obiectiv și rezonabil sau nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat.

Câtă vreme, acordarea pensiei speciale se face doar pentru unele dintre categoriile de contribuabili, această diferență de quantum al pensiei are la bază criteriul complexității și responsabilității atribuțiilor de serviciu și este evident că aceasta constituie o justificare obiectivă și rezonabilă, care permite statului să stabilească un mod diferit de acordare a pensiei speciale.

Referitor la principiul speranței legitime, principiul invocat de reclamant în motivarea acțiunii sale, instanța apreciază că nu este aplicabil. Astfel, conform prevederilor art. 1 alin. 2 din Protocolul nr. 1 CEDO „dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general ...” Reclamantul recunoaște că în speță nu putea fi vorba de un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, ci doar de o speranță legitimă, iar ingerința statului prin modificarea legislativă

intervenită este justificată de situația financiară actuală, concordanța acestor intervenții legislative cu normele internaționale, fiind analizate, de altfel și de Curtea Constituțională cu ocazia analizării constituționalității Legii nr. 119/2010.

De asemenea, reclamantul a solicitat suspendarea executării deciziei contestate, ceea ce înseamnă că a solicitat suspendarea plății pensiei primită în baza acestei decizii, iar plata pensiei se poate suspenda doar în cazurile expres și limitativ prevăzute de art. 92 din Legea nr. 19/2000, cazuri în care reclamantul nu se găsește.

Reclamantul nu este într-o procedură de executare silită pentru a putea solicita suspendarea unei decizii prin care i se reține o sumă de bani, ci în baza deciziei a cărei suspendare o solicită, primește lunar pensia pentru limită de vârstă, așa cum ea a fost recalculată de către pârâtă, iar o eventuală suspendare a plății făcută în baza acestei decizii l-ar pune pe reclamant în situația de a nu mai primi de la pârâtă nici o sumă de bani, întrucât decizia anterioară a fost revocată urmare a modificărilor legislative intervenite.

Având în vedere considerentele anterior menționate, în temeiul art.1 și 3 din Legea nr. 119/2010, Legea nr. 19/2000, O.G. nr. 137/2000 și a deciziei nr. 1325/04.12.2008 a Curții Constituționale, instanța a respins acțiunea reclamantului, cât și cererea acestuia de suspendare a executării deciziei contestate, ca neîntemeiate.

Împotriva hotărârii a declarat recurs reclamantul, solicitând admiterea recursului și în principal casarea cu trimitere spre rejudecare la instanța care a pronunțat hotărârea, iar în subsidiar, modificarea sentinței, în sensul admiterii contestației și anularea deciziei nr. 272141/19.08.2010 emisă de Casa Județeană de Pensii Arad.

În motivele de recurs, hotărârea este criticată pentru netemeinicie și nelegalitate arătându-se că, prima instanță nu a motivat respingerea apărărilor de fond, pe care reclamantul le-a formulat, privind nelegalitatea deciziei de pensie contestată, referitoare la neretroactivitatea Legii nr. 119/2010 și încălcarea dreptului de proprietate garantat de Constituția României și consacrat în practica constantă a CEDO care asimilează pensia cu dreptul de proprietate.

Prima instanță a motivat soluția de respingere a contestației pe principiul nediscriminării și lipsa speranței legitime pentru acces la un proces echitabil, ceea ce echivalează cu o nepronunțare asupra fondului cauzei potrivit motivelor de nelegalitate invocate de reclamant.

Măsura recalculării pensiei de serviciu este nelegală deoarece, s-a făcut cu încălcarea principiului neretroactivității legii, și a dreptului de proprietate garantate de Constituția României, CEDO, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, Carta Socială Europeană, revizuită adoptată la Strassbourg la 03.05.1996, ratificată de România prin Legea nr. 74/03.05.1999, Norme de Drept internațional Public, validate de Parlamentul României și devenite legii obligatorii pentru statul român.

Invocând prevederile art. 44 din Constituția României, recurentul arată că pensia reprezintă un element al proprietății private și o creanță asupra statului pe care acesta este obligat să o ocrotească.

Potrivit art. 14 din CEDO, este interzisă discriminarea bazată în special pe sex, rasă, limbă, religie, opinii politice, etc., în exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de convenție.

Art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, prevede că orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale, nimeni neputând fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauze de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege.

Referindu-se la principiul neretroactivității, recurentul a prezentat practica Curții constituționale din România și practica CEDO, potrivit căreia modificarea printr-

o nouă lege a cuantumului pensiei aflate în plată atrage încălcarea principiului neretroactivității legii consacrat de Constituție, astfel cum s-a hotărât prin decizia nr. 4612/2002, decizia nr. 375/2005 și decizia nr. 120/2007.

În ceea ce privește jurisprudența CEDO, recurentul a menționat că prin recalcularea pensiei în minus se afectează un drept câștigat, fiind astfel încălcat art. 14 raportat la art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 și art. 6 din Convenție (cauza Andrejeva împotriva Letoniei – 2009).

În aceeași ordine de idei, este menționată cauza Buchen împotriva Cehiei (2002) în baza căreia s-a stabilit că noțiunea de bun înglobează orice interes de drept privat al unei persoane care are valoare economică, astfel încât dreptul la pensie este asimilat dreptului de proprietate, fiind interzisă discriminarea pentru respectarea prevederilor art. 14 și art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție.

De asemenea, în cauza Lawless contra Irlandei (332/57) se are în vedere restrângerea exercițiului drepturilor fundamentale pe timp de război, scopul acestora fiind acela de a salva democrația și nu de a o înăbuși, soluția adoptată de CEDO a fost de condamnare a Irlandei.

Prin aplicarea măsurilor de reducere a pensiilor de serviciu, Guvernul României procedează practic la o expropriere interzisă de legea fundamentală și de prevederile Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, nesocotind principiile care guvernează aplicarea legii în spațiu și timp.

Pe de altă parte, recurentul arată că măsurile luate de Guvernul și Parlamentul României privind restabilirea echilibrului bugetar, contravin conceptului de siguranță națională, astfel cum este prevăzut de art. 1 din Legea nr. 51/1991, ceea ce înseamnă că nu sunt aplicabile prevăzute art. 53 din Constituție, ca fundament al reducerii pensiilor pe timp de criză economică.

Într-o societate democratică, regula este cea a exercitării neîngrădite a drepturilor și libertăților fundamentale, restrângerea fiind prevăzută ca excepție, iar sarcina statului este aceea de a găsi soluții pentru contracararea efectelor crizei economice.

Diminuarea veniturilor personalului din autoritățile și instituțiile publice nu poate constitui pe termen lung, o măsură proporțională cu situația invocată de inițiatorul proiectului de lege. Dimpotrivă, eventuala intervenție legislativă, în scopul prelungirii acestei măsuri, poate determina efecte contrarii celor vizate, în sensul tulburării bunei funcționări a instituțiilor și autorităților publice.

Măsura înlăturării pensiilor de serviciu, este ilegală, întrucât este prevăzută cu caracter definitiv, și nu temporar, așa cum ar impune starea de criză economică. Curtea Constituțională din Letonia, a stabilit că scăderea pensiilor trebuie examinată prin raportare la principiile fundamentale ale art. 1 din Constituție și art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția CEDO.

Principiul speranței legitime este indisolubil legat de statul de drept. În virtutea acestui principiu, organele statului sunt obligate să acționeze în conformitate cu dispozițiile legale și să respecte speranțele legitime întemeiate pe prevederile legale în vigoare, cetățenii putând conta pe previzibilitatea normelor legale adoptate, fiind în măsură să-și planifice viitorul. Acest principiu nu împiedică statul să facă schimbări legislative, însă, îi impune obligația ca, ori de câte ori o face să mențină un echilibru rezonabil între încrederea indivizilor în prevederile legale existente și interesele pentru a căror satisfacere operează modificarea cadrului legal.

Prin întâmpinare, intimata a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, cu motivarea că prima instanță a apreciat temeinic și legal că decizia contestată privind recalcularea pensiei reclamantului este în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 119/2010 coroborate cu dispozițiile Legii nr. 19/2000.

Totodată, s-a arătat că instanța de fond a considerat în concordanță cu dispozițiile legale în materia recalculării drepturilor de pensie că stabilirea de către instanță a unei alte modalități de calcul a pensiei decât cea prevăzută de lege, ar reprezenta un exces de putere săvârșit de către acesta prin îndeplinirea unor atribuții care revin exclusiv puterii legislative.

Examinând recursul declarat prin prisma dispozițiilor legale invocate și ale art. 304¹ Cod procedură civilă, Curtea constată că este întemeiat în ceea ce privește motivele care impun reformarea hotărârii recurate pentru următoarele considerente:

Reclamantul a fost încadrat ca funcționar în Parlamentul României, împrejurare datorită căreia a beneficiat de o pensie de serviciu al cărei quantum a fost stabilit conform Legii nr. 7/2006, privind statutul funcționarului public parlamentar.

Prin decizia nr. 272141/14.01.2010, pensia reclamantului a fost stabilită conform art. 75 alin. 2 din Legea nr. 7/2006, coroborată cu dispozițiile Legii nr. 19/2000, pentru o vechime totală în muncă de 41 ani 1 lună 0 zile, la suma de 6.400 lei lunar. Ulterior, prin decizia 272141/19.08.2010 Casa Județeană de Pensii Arad a stabilit, prin recalculare, conform dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 119/2010 care au transformat pensiile de serviciu în pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000, un drept de plată de numai 1.726 lei.

Potrivit dispozițiilor art.3 din Legea nr. 119/2010, pensiile prevăzute la alin.1, printre care și pensiile de serviciu ale funcționarilor publici parlamentari (lit. e) stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, cuvenite sau aflate în plată, se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și al quantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000.

Astfel, art. 3 din Legea nr. 119/2010 încalcă flagrant principiul neretroactivității legii, consacrat expres prin art. 15 alin. 2 din Constituția României potrivit căruia „legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”. Acest principiu este de rang constituțional, neputând fi încălcat de niciun act normativ, respectiv lege, ordonanță de urgență a guvernului, ordin de ministru, etc.

Potrivit acestuia, o lege civilă se aplică numai situațiilor ce se ivesc, ori se nasc în practică după adoptarea ei, iar nu și situațiilor anterioare, trecute. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Deciziile nr. 375/2005, 57/2006 și 120/2007, care prevăd în esență că „condițiile de exercitare a dreptului la pensie și la alte forme de asistență socială se stabilesc prin lege și, prin urmare, este dreptul exclusiv al legiuitorului de a modifica și de a stabili data de la care operează recalcularea, însă orice prevedere nouă poate fi aplicată numai de la data intrării sale în vigoare, pentru a respecta principiul neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. 2 din Constituție”. În concluzie, Legea nr. 119/2010 încalcă acest principiu.

Curtea mai observă că, art. 1 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, invocat, de asemenea, ca temei de drept de către recurent în cauză, este întemeiat, urmând a fi analizat în virtutea prevederilor art. 11 și 20 din Constituția României.

Deși Legea nr. 119/2010 a făcut obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională, prin decizia nr. 873/25.06.2020, apreciind ca art.1 lit.a),b),d)-i) și art. 2-12 din acest act normativ nu încalcă dispozițiile Constituției României, acest fapt nu împiedică instanța de judecată de drept comun să analizeze, într-un caz concret, dacă acest act normativ produce efecte contrare Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Curtea Constituțională, conform propriei jurisprudențe, verifică doar conformitatea legii cu Constituția, nepronunțându-se asupra interpretării sau aplicării concrete a legii, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în principiu, nu verifică

compatibilitatea în abstract a unei legi cu Convenția, ci se pronunță cu privire la efectele pe care le poate avea aplicarea unei legi la o anumită situație de fapt.

Comparând cuantumul pensiei de serviciu de care a beneficiat reclamantul în temeiul art. 75 alin. 2 din Legea nr. 7/2006, republicată, cu drepturile de pensie rezultate în urma aplicării Legii 19/2000, rezultă o diferență de 4.674 lei, adică o reducere substanțială a acestui drept.

Art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale prevede că „orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauze de utilitate publică și în condiții prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional”, iar alin. 2 arată că „Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau amenzilor”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a statuat că noțiunea de „bun” are o sferă de aplicare autonomă, desemnând toate bunurile cu valoare patrimonială. Orice interes economic care are o valoare patrimonială trebuie să fie considerat drept un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul adițional, depășindu-se chiar dreptul de proprietate, vizând deci noțiunea de patrimoniu.

Una dintre extinderile cele mai remarcabile ale noțiunii de bunuri privește prestațiile sociale. Curtea a hotărât ca acestea intră în sfera de aplicare a art. 1 din Protocolul nr. 1, dat fiind caracterul lor patrimonial.

Dreptul la pensie a fost recunoscut în mod expres de către Curte ca reprezentând un „bun” protejat de Convenție în hotărârea Buchen c. Republica Ceha în anul 2002, iar, în anul 2005, în Hotărârea Marii Camere Stec și alții c. Regatului Unit Curtea a mers mai departe, arătând că „prestațiile sociale intră sub incidența art. 1 din Protocolul nr. 1, independent de natura contributivă sau necontributivă a acestora”. În concluzie, prin această hotărâre, Curtea a înlăturat incertitudinile jurisprudenței sale anterioare în acest domeniu.

Drept urmare, instanța de recurs apreciază că reclamantul își legitimează interesul său prin invocarea unei valori patrimoniale având semnificația unui drept câștigat, recunoscut și executat de stat în temeiul unei legi speciale, respectiv Legea 7/2006, republicată, suficient de clară și previzibilă la data pensionării și care i-a permis să-și planifice acțiunile atât pe termen lung, cât și pe termen scurt pentru sine și familia sa, precum și o anumită manieră de gestionare a bunurilor sale prezente și viitoare, deci un anume standard de viață.

Este firesc a recunoaște oricărei persoane o asemenea prerogativă, iar orice intervenție intempestivă a legiuitorului are, de cele mai multe ori, așa cum este și situația de față, ca efect afectarea substanței dreptului în partea sa cea mai importantă.

Reclamantul a avut, prin urmare, la data intrării în vigoare a Legii nr. 119/2010, un bun actual în accepțiunea Convenției, ce i-a fost înlăturat printr-o ingerință din partea statului.

Or, ca regula generală, chestiunea dreptului la respectarea bunurilor se pune în discuție mai ales pe plan vertical, adică în raporturile dintre stat și particulari.

Dreptul ocrotit de art. 1 alin. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu este în orice caz un drept absolut, acesta însemnând că el comportă limitări de către stat, care are, sub acest aspect, o largă marjă de apreciere.

Însă, privarea de proprietate nu este autorizată decât în anumite condiții prevăzute de textul însuși al art. 1 din Protocol și precizate de jurisprudență: privarea să fie prevăzută de lege, adică de normele interne aplicabile în materie; să fie impusă

de o cauză de utilitate publică; să fie conformă cu principiile generale ale dreptului internațional; orice limitare trebuie să fie proporțională cu scopul avut în vedere prin instituirea ei.

Pentru a verifica dacă desființarea pensiei de serviciu de care beneficia reclamantul corespunde limitărilor prevăzute de Convenție, trebuie verificate condițiile menționate.

În privința primului aspect, ca privarea de proprietate să fie prevăzută de lege, se reține că această condiție este satisfăcută întrucât desființarea pensiei de serviciu s-a realizat printr-un act normativ de forță legii, lege rezultată ca urmare a asumării răspunderii de către Guvern în fața Parlamentului.

Legea nr. 119/2010 este suficient de accesibilă și clară în accepțiunea Convenției, însă nu și suficient de previzibilă.

Previzibilitatea unei legi semnifică posibilitatea destinatarilor acestei legi să o poată utiliza ca regulă de conduită, având deci reprezentarea exigentelor pe care aceasta le impune și să fie în măsură să prevadă consecințele comportamentului pe care sunt obligați să îl adopte.

Sub aspectul existenței unui scop legitim pentru luarea măsurii de a desființa pensia de serviciu, Guvernul a arătat în expunerea de motive a Legii nr. 119/2010 că „se impune adoptarea unor măsuri cu caracter excepțional, prin care să se continue eforturile de reducere a cheltuielilor bugetare și în anul 2010” datorită evoluției crizei economice în anul 2009 și extinderea acesteia în cursul anului 2010, precum și acordurile de împrumut cu organisme financiare internaționale.

Or, dacă măsurile de recalculare a pensiilor de serviciu ale anumitor categorii de foști angajați din sectorul bugetar, în sensul diminuării acestora, sunt calificate ca având natura juridică a unor măsuri cu caracter excepțional, atunci este cu totul evident că Legea nr. 119/2010 nu s-ar putea întemeia pe art. 53 din Constituția revizuită deoarece lipsește una din cele două caracteristici esențiale, care ar permite evocarea sa, și anume caracterul temporar, limitat în timp, efectul recalculării pensiilor fiind unul definitiv și nu temporar.

În concluzie, existența raportului rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit este condiția care nu a fost respectată în speță, prin diminuarea pensiei reclamantului cu aproximativ 70%.

Altfel spus, chiar dacă Convenția nu garantează un anumit quantum al pensiei, dacă acest quantum este micșorat semnificativ de autoritățile statului, de exemplu, prin măsuri legislative, atunci se aduce atingere însăși substanței dreptului. Și în cauza Muller contra Austriei s-a decis în sensul că „o reducere substanțială a nivelului pensiei ar putea fi considerată ca afectând substanța dreptului de proprietate și chiar a însuși dreptului de a rămâne beneficiar al sistemului de asigurări la bătrânețe”.

Curtea a decis că, și dacă Statul reduce temporar pensia, în situații de recesiune economică rapidă, rămâne totuși un corp de principii de la care acestuia îi este interzis să deroge și a considerat esențial să examineze dacă dreptul la securitate socială a fost atins în substanța sa (cauza Kjartan Ásmundsson c. Island, 2005).

Nu se poate reproșa în niciun fel reclamantului că ar fi avut o conduită neglijentă în privința administrării patrimoniului și nici măcar instituirea pilonului II de pensii nu i-ar fi fost accesibil, dată fiind vârsta standard de pensionare a acestuia, prevăzută de Legea nr. 109/2000, de 63 ani 3 luni, și nu i-ar fi asigurat un quantum semnificativ majorat al drepturilor sale de pensie.

E greu de admis plasarea tuturor categoriilor profesionale sub semnul egalității după ce și-au încheiat perioada de serviciu, de vreme ce unora dintre acestea li s-a interzis orice posibilitate de a-și suplimenta veniturile, având de suportat

incompatibilități și interdicții totale datorita statutului profesional special, corespunzător profesiei exercitate, cum a fost și cea a reclamantului, în vreme ce alte categorii profesionale au beneficiat de șansa suplimentării veniturilor lor, neavând niciun fel de incompatibilități și interdicții.

Față de aceste considerente, Curtea nu poate reține opinia instanței de fond în sensul că, în condițiile în care pensia reclamantului s-a recalculat și este reglementată de Legea nr. 119/2010 coroborată cu Legea nr. 19/2000, stabilirea de către instanță a unei alte modalități de calcul a pensiei, reprezintă un exces de putere săvârșit de către aceasta prin îndeplinirea unor atribuții ce revin exclusiv puterii legislative.

În consecință, în temeiul art. 312 alin. 1-3 raportat la art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, se va admite recursul declarat de reclamantul G T N,

Se va modifica hotărârea recurată, în sensul admite acțiunii formulate de reclamant și Anulării Deciziei nr. 272141/19.08.2010 emisă de Casa Județeană de Pensii Arad, ca nelegală.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de reclamantul G T N împotriva Sentinței civile nr. 2435/09.12.2010, pronunțată de Tribunalul Arad în Dosar nr. 3455/108/2010.

Modifică în tot hotărârea recurată, în sensul că admite acțiunea formulată de reclamantul G T N împotriva pârâtei Casa Județeană de Pensii Arad.

Anulează Decizia nr. 272141/19.08.2010 emisă de Casa Județeană de Pensii Arad.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 12 aprilie 2011.

**PREȘEDINTE,
RP**

**JUDECĂTOR,
DP**

**JUDECĂTOR,
AS**

**GREFIER,
DI**

Red. A.S./09.05.2011
Tehnored.D.I./09.05.2011/2 ex
Prima instanță : Tribunalul Arad
Jud. MC